

Pastoràlia o els fracassats que ens acompanyen

Se n'ha parlat molt, del George Saunders autor de 'Deu de desembre' (Edicions de 1984). Sovint, cal que un llibre tingui fama per descobrir que hi ha tot un autor darrere: Saunders és Saunders i el 'Pastoràlia' que acaba de publicar Edicions de 1984 porta la seva marca i la del traductor i autor ampostí Yannick Garcia.

Júlia Bacardit
@JuliaBacardit

Els protagonistes de *Pastoralia* són americans desencantats o absurdament optimistes a qui els passen coses més o menys estranyes. Han mamat molta cultura hippie edulcorada, busquen ascendir en l'escala social i tenen por dels seus veïns, però volen que els envegin. Alguns personatges són tendres com l'Arturo Bandini de John Fante, d'altres s'apropen més als *hideous men* -homes repulsius- de David Foster Wallace. Us en poso un parell d'exemples. "La fi de Firpo" és el relat d'un nen poc popular que trama l'assassinat dels seus petits enemics mentre es passeja amb bicicleta. Aquest conte té molt a veure amb "La infelicitat del barber" i tots dos configuren la cireta del pastís literari que és *Pastoralia*. El petit Firpo odia els qui l'envolten i transforma el seu rancor en una bomba de rellotgeria; el barber de mitjana edat desitja dones, s'imagina que les posseeix, es munta unes pel·lícules increïbles i acaba descensat i amb el lector en contra.

Els personatges de George Saunders no acaben de fer res però s'ho pensen molt abans de no fer-ho

"Winky" és el segon relat de *Pastoralia* i el nom d'una germana paparra que s'obstina a impedir l'èxit del seu germà Yanniki. O, el que és el mateix, Winky és el nom d'una dona bondadosa que ha trobat el Senyor i que està francament en pau amb si mateixa. Convertir-se en un gran triomfador i esquivar la gent *verinosa* esdevé una tasca titànica i crucial per a Yanniki, un imperatiu d'aquell *New Age* ingenu que, a hores d'ara, és un llast més de l'individualisme acèrrim. L'autor té debilitat pels homes que viuen amb la seva mare o la seva germana soltera fins a edats avançades; els personatges de Saunders no acaben de fer res -però s'ho pensen molt abans de no fer-ho. En



George Saunders
/ TIM KNOX

la mateixa línia de la Winky, la tieta Bernie de "Roure Mari" és una lluitadora fracassada que s'alça de la tomba per refer la seva vida perduda i redimir la de les seves nebodes i el seu germà, un pobre desgraciat que fa *striptease*, però que es nega a ensenyar la titola. Si no fos perquè Saunders sap fer-nos riure sense aturador, la novel·la en conjunt seria una vall de llàgrimes.

AMERICANS QUE PASTUREN

George Saunders votava Reagan fins que el negoci del seu pare es va esfondrar i el van traslladar a una petroliera de Sumatra. La seva feina a l'altra punta del món va despertar-li la consciència social. Saunders té pietat de les persones ordinàries, però és dur amb les institucions, ens ensenya la cara fosca del somni americà -i hi ha un parell d'*efectes secundaris* del somni americà que la globalització ha dut més enllà de l'Atlàntic. Un d'ells és el desig de ser algú com cal i l'altre és la dificultat de viure amb calma sense deixar-se ofegar per l'ego ni les targetes de

crèdit. Els ambients que recrea *Pastoralia* recorden els del còmic *underground* liderat per Robert Crumb als seixanta, estan impregnats d'exabruptes políticament incorrectes i d'una al·lucinació ordenada. Saunders és un bon constructor de realitats oníriques, recrea una vida americana entre surrealista i distòpica -en un sentit global, la de *Pastoralia* és menys distòpica que la de *Deu de desembre*, comenceu per *Pastoralia*.

"Pastoralia" és un parc temàtic de falsos neandertals assalariats on la imposició del bonrotllisme americà s'alterna amb les penúries dels personatges, esclaus d'amors "simpàtics" en un món "ple d'oportunitats". El protagonista diposita les seves necessitats en bosses de plàstic i cohabita amb una neandertal que fa mots encruats i té un fill drogado-dicte. I per sobre d'ells, hi ha EL sistema, un sistema que mai no dona la cara, però que, si es porten bé, els regala cabres per coure a la brasa.

Saunders va al gra, amb una pàgina i mitja de pensaments desorganitzats en

tenim prou per conèixer un personatge; posa sobre la taula les nostres contradiccions més íntimes. L'empatia es produeix de manera instantània perquè l'autor sap com funciona la fantasia rutinària humana, aquest nervi de ser algú que ens empeny una mica cada dia. Un dels seus encerts és haver assimilat i actualitzat l'ús del monòleg interior que li van ensenyar monstres com Joyce, Woolf i Faulkner. Saunders domina la psique dels individus que crea i és en aquest sentit que la seva obra desemboca en la de Foster Wallace, en l'anàlisi lúcida d'uns tarannàs neuròtics. L'única diferència és que, després de llegir Saunders, la majoria de nosaltres

L'autor sap com funciona la fantasia rutinària humana, aquest nervi de ser algú que ens empeny una mica cada dia

encara conservem les ganes de viure. Si la categoria no sonés nefasta, batejaria Saunders com un d'aquells autors d'escriptura terapèutica, perquè els seus llibres et fan sentir acompanyat de debò. Els narradors que inventa i parlen a la cara i es converteixen en amics, de vegades simpàtics i de vegades empenyadors, però amics al capdavant. I sí, l'escenari sempre és Nord-Amèrica i els tics de la cultura ianquí apareixen cada dues ratlles, però -ben mirat- res d'això no ens cau tan lluny. Al contrari.

Saunders és dels grans i, amb Yannick Garcia i Miquel Adam, està en bones mans. ◀

Tothom ho pot fer tot. Però primer s'ha d'intentar. I vosaltres no ho esteu fent. Dues sense feina i un que fa striptease. A mi això intentar-ho, intentar-ho, no m'ho sembla. No foteu brot, nois [...] Més típicament americà impossible, collons: al principi vius en un pou de merda perillós, però t'esforces perquè un dia puguis pujar de nivell i viure en un altre pou de merda menys perillós.

